

Homilie van paus Franciscus Bij gelegenheid van de heiligverklaring van paus Johannes XXIII en paus Johannes Paulus II

Sint Pietersplein

Tweede Zondag van Pasen (of Zondag van de Goddelijke Barmhartigheid),
27 april 2014

In het middelpunt van deze zondag, die het Paasoctaaf afsluit en die Johannes Paulus II heeft willen toewijden aan de Goddelijke Barmhartigheid, staan *de glorievolle wonden van de verrezen Jezus*. Hij had die wonden al laten zien toen Hij voor het eerst aan de apostelen verscheen op de avond van die dag na de sabbat, de dag van de verrijzenis. Maar, zoals we hebben gehoord, was Thomas er die avond niet bij, en toen de anderen hem vertelden dat zij de Heer hadden gezien, antwoordde hij dat hij niet zou geloven voordat hij de wonden gezien en aangeraakt zou hebben. Acht dagen later verscheen Jezus opnieuw aan de leerlingen die in de Bovenzaal bijeen waren, en Thomas was erbij; Jezus richtte zich tot hem en vroeg hem Zijn wonden aan te raken. Waarop deze eerlijke man, die gewend was om alles persoonlijk te onderzoeken, voor Jezus neerknielt en zegt: “Mijn Heer en Mijn God!” (Joh. 20, 28).

De wonden van Jezus zijn een *aanstoot voor het geloof*, maar ze zijn ook een *bewijs voor het geloof*. Daarom verdwijnen de wonden niet van het lichaam van de verrezen Christus: ze blijven, want die wonden zijn een blijvend teken van Gods liefde voor ons. Ze zijn *onmisbaar voor het geloof in God*. Niet om te geloven dat God bestaat, maar om te geloven *dat God liefde, genade en trouw is*. Citerend uit Jesaja schrijft de heilige Petrus aan de Christenen: “Door zijn striemen bent u genezen” (1 Pt. 2, 24 vgl. Jes. 53, 5)

De heilige Johannes XXIII en de heilige Johannes Paulus II *hadden de moed om de wonden van Jezus te aanschouwen, om Zijn verscheurde handen en doorstoken zijde aan te raken*. Zij schaamden zich niet voor het lichaam van Christus; zij hebben aan Hem, aan Zijn kruis, geen aanstoot

genomen; zij hebben het lichaam van hun broeder niet geschuwd (vgl. Jes. 58, 7) , want zij zagen Jezus in iedere lijdende persoon. Dit waren twee moedige mannen, vol van de vrijmoedigheid (*parrhesia*) van de heilige Geest, en zij getuigden voor de Kerk en de wereld van Gods goedheid en barmhartigheid.

Zij waren priesters, bisschoppen en pausen van de twintigste eeuw. De tragedies van die eeuw maakten zij mee, maar ze werden er niet door overweldigd. Voor hen was God machtiger; krachtiger was het geloof in Jezus Christus de Verlosser van de mens en de Heer van de geschiedenis; krachtiger was de genade van God, die zich in deze vijf wonden openbaart, was; en krachtiger was ook de nabijheid van Maria onze Moeder.

In deze twee mannen, die de wonden van Christus beschouwden en getuigden van zijn barmhartigheid, woonde “*een levende hoop*” en “*een onuitsprekelijke en glorievolle vreugde*” (1 Pt. 1, 3.8). De hoop en de vreugde die de verrezen Christus aan Zijn leerlingen schenkt, en die niets of niemand hen kan afnemen. *De hoop en vreugde van Pasen*, die gegaan zijn door de smeltkroes van de zelfontlediging, van de leegte, van de nabijheid bij de zondaars tot het uiterste, zelfs tot aan de walging van de bitterheid van die kelk. Dat waren de hoop en de vreugde die deze twee heilige pausen als een geschenk van de verrezen Heer hadden ontvangen en die zij op hun beurt in overvloed aan het Volk van God schonken, waarvoor zij eeuwig dank ontvangen.

Deze hoop en vreugde waren het klimaat waarin de *eerste gemeenschap van gelovigen*, in Jeruzalem, leefde en waarover de Handelingen van de Apostelen spreken (vgl. Hand. 2, 42-47), zoals we hoorden in de tweede lezing. Dit was een gemeenschap die *het hart van het Evangelie beleefde*, dat wil zeggen de liefde en de barmhartigheid, in eenvoud en broederschap.

Dit is ook het beeld van de Kerk dat het Tweede Vaticaans Concilie ons voorhield. Johannes XXIII en Johannes Paulus II werkten samen met de heilige Geest in het *herstellen en bij de tijd brengen van de Kerk overeenkomstig haar oorspronkelijke gestalte*, die gestalte die de heiligen haar in de loop der eeuwen hebben gegeven. Laten we niet vergeten dat het de heiligen zijn die de Kerk vooruit sturen en laten groeien. Door het Concilie

bijeen te roepen liet Johannes XXIII een voortreffelijke openheid naar de heilige Geest zien. Hij liet zich leiden en hij was voor de Kerk een herder, een geleide leider, geleid door de Geest. Dit was zijn grote dienst aan de Kerk; daarom denk ik graag aan hem als *de paus van de volgzaamheid jegens de heilige Geest*.

In zijn eigen dienst aan het Volk van God was Johannes Paulus II *de paus van het gezin*. Zelf zei hij ooit dat hij herinnerd wilde worden als de paus van het gezin. Ik ben bijzonder blij dit te benadrukken nu we *met gezinnen onderweg zijn naar de Synode over het gezin*. Het is zeker een reis die hij, vanaf zijn plaats in de hemel, begeleidt en ondersteunt.

Mogen deze twee nieuwe heiligen en herders van Gods volk voor de Kerk voorspreken, zodat zij tijdens deze twee jaar durende reis van de Synode open mag staan voor de heilige Geest in pastorale dienst aan het gezin. Mogen zij beiden ons leren geen aanstoot te nemen aan de wonden van Christus om zo steeds verder binnen te treden in het mysterie van de goddelijke barmhartigheid, die altijd hoopt en vergeeft, omdat zij altijd liefheeft.

Boodschap van de heilige vader Franciscus voor de 48e Wereldcommunicatiedag

Zondag 1 juni 2014

COMMUNICATIE IN DIENST VAN EEN ECHTE CULTUUR VAN ONTMOETING

Dierbare Broeders en Zusters,

We leven tegenwoordig in een wereld die steeds “kleiner” wordt en waarin het, als gevolg daarvan, voor ons allemaal steeds gemakkelijker zou moeten zijn naasten van elkaar te zijn. Ontwikkelingen op het gebied van reizen en communicatie brengen ons dichterbij elkaar en verbinden ons steeds nauwer met elkaar, terwijl de globalisatie ons steeds meer van elkaar afhankelijk maakt. Toch blijft er binnen onze menselijke familie verdeeldheid bestaan, die soms behoorlijk diep is. Op wereldniveau zien we een schandalige kloof tussen de overvloed van de rijken en de volslagen ellende van de armen. Vaak hoeven we maar door de straten van een stad te lopen om het contrast te zien tussen mensen die op straat leven en de schitterende verlichting van de etalages. We zijn zo gewend geraakt aan die dingen dat ze ons niet langer storen. Onze wereld lijdt aan vele vormen van uitsluiting, marginalisatie en armoede, om maar te zwijgen van conflicten die voortkomen uit een combinatie van economische, politieke, ideologische en, helaas, zelfs religieuze motieven.

In deze wereld kunnen de media ons helpen ons dichterbij elkaar te brengen en ons een hernieuwd gevoel te geven voor de eenheid van de menselijke familie die kan leiden tot solidariteit en welgemeend engagement om allen van een waardiger leven te verzekeren. Goede communicatie helpt ons om dichterbij elkaar te komen en elkaar beter te kennen, om meer verenigd te zijn. De muren die ons verdelen, kunnen alleen worden afgebroken als we bereid zijn naar elkaar te luisteren en van elkaar te leren. We moeten onze verschillen oplossen door vormen van dialoog die